

Срещу тѣхъ, — побледнѣлъ и засмѣхнѣлъ, Савата стискаше въ ржка опашката на мокрия Гуджо, който скимтѣше отъ радостъ. Изведнажъ — всички се ухилиха: олекна имъ. Само жбитѣ на Диня тракаха още.

Савата пустна опашката и викна:

— Ти що щешъ тука, бре? Нали остана ужъ да пазишъ? Презъ коминали се вмъкна? И студена баня си направишъ? Ала пакъ по юнакъ излѣзе отъ тия тукъ страхливци. Я се погледнете! Срамота, разтреперана дружина!... Гуджа змей направиха!...

Дружината засрамено мълчеше. Само Коста се обади:

— Ама, бате Сава, и ти май не можеш да намѣришъ кибрита... я да ти пипна сърдцето...

— Т-съ! Млъкъ! Какво ще пипашъ сърдцето ми — сърдце юнашко — и туй то! Хайде сега горе, и много да не знаете, че другъ пжтъ нѣма да ви водятъ изъ змеювитѣ дупки!

Тогавъ Диньо, който още треперѣше, преглътна и каза:

— То другъ пжтъ, бате Сава, ти и да ни водишъ, не се знае, май, ние дали ще дойдемъ...

